తిరిగొచ్చిన కథ

వముఝ శ్రీనివాస బాబు

"హత్యా!" అని గట్టిగా కేకవేసి, ప్రక్కనే వున్న కుర్చీలో కూలబడ్డాడు చలం.

ఆ చావుకేక విని పుస్తకాలముందు కూర్చుని పేజీలను తిరగవేస్తున్న మా హాస్టల్ బృందం అంతా వాడి గదిలోకి చొరబడ్డాం.

కళ్ళుమూసుకుని కూర్చొని వున్నాడు కళ్ళలో. చెంపలమీదుగా కన్నీటి చుక్కలు కారుతున్నాయి. వాడిచేతిలో బరువైన కవరొకటుంది.

మేమందరం వాడి చుట్టూ మూగాము.

నేను వాడిచేతిలోని ఆ బరువైనకవరు ప్రక్క న్నాను. దానిమీద 'ప్రెస్‌మ్యాటర్ బుక్‌పోస్ట్' అని ఉంది. లోపల కాగితాలను బయటకు తీశాను. రిటర్న్‌డ్ విత్ ది బెస్ట్ కాంప్లిమెంట్స్ ఆఫ్ ది ఎడిటర్ అన్న చిన్న కాగితం అందులోంచి జారిపడింది. దాన్నందుకొని మిగిలిన కాగితాలను విప్పాను.

"ఎయిడ్స్ టు స్టూడెంట్స్" అనే శీర్షికతో మా వాడు (చలం) వ్రాసిన ఆ కథానిక ప్రచురణ కనర్హమని తిప్పి పంపించారన్నమాట ఆ పత్రికా సంపాదకులు.

వాడి సాహిత్య సేవను ఏ విధంగానూ స్వీకరించలేని ఆ సంపాదకుల విద్వాశీణ్యానికి బలి అవుతున్నాననే ఆక్రోశంతో హత్యా అని అరిచాడు. అదీ అసలు కథ.

కారణం మా బృందానికి తెలిసాక. ఇంతలో కళ్ళు తెరచిన వాడు మమ్మల్నందర్నీ పేరుపేరునా పిలిచి ప్రక్కనే వున్న నన్ను కౌగిలించుకొని...

"నేను ఎంతో కష్టపడి సృష్టించిన నా సాహితీ కుసుమం "ఎయిడ్స్ టు స్టూడెంట్స్"ను ఆ ఎడిటరిలా ముక్కలు ముక్కలుగా చిత్రహింస చేస్తే చూడలేదురా బాబూ!" అని కడిపెడు కన్నీ

అందుకే నంది ... నాకు మగవాళ్ళంటే వళ్ళు మంట అంది కసిగా చూస్తూ.

"హతోస్మి... భూమి గుండ్రముగా వు ను"

"ఏమిటీ... ఒదివంతుల్ని కలలో కూ మర్చి పోరు." చెప్పుతూ అంది.

"సరే... ఇంక వెడదామా" అనుజ్ఞ ిష్టట్లు చూశాడు.

"అదికాదు నేను ఇంతసేపటినించీ ఒక వర వన చెప్తుంటే బెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా విని ,క్క పానుభూతి మాటైనా అన్నారా? పాపం. పిన్ని గారు.." భ్రమరాంబ తన గాథ చెప్పినప్పు నించీ నిర్మల మనస్సులో దృశ్యం కోతిసంగదిలో చిన్న పిల్లిగా భ్రమరాంబ భయపడి పరుగెత్తు ె ట్లు బాబాయిగారు ఆమెనోరుమూసి వందిరిమంచ పైనకి లాక్కువెళుతున్నట్లూ కన్పిస్తోంది.

చెప్పినవన్నీవిని కృష్ణ మొద్దులా చి లాగా ఒక్కసానుభూతి వాక్యమైనా అనకపో ంతో మరీ రెచ్చిపోయింది. అయినా తన పిచ్చిగా .. ఈ మొండిమనిషికి యేంచెప్పినా ఒకటే అన ంటూ లేచింది.

"పాపం పిన్నిగారు. కాదు కాదు. బాబా ారూ" అనుకున్నాడు కృష్ణ మనస్సులోనే.

* * *

ఆరోజు ఆదివారం.. నిర్మల పుట్టి రోజు కూడాను.

పిండివంటలు ప్రత్యేకంగా తయారు తన స్నేహితులని పార్టీకి పిలిచింది. నిర్మల ిటుల్లో అమృతంవుంది. లేకుంటే పదార్థాలకి అ ుచి రాదు.

"నీ స్నేహితులు వచ్చే సమయానికి మీ మధ్య అడ్డం యెందుకు? అలా తిరిగి స్తాను" అంటూ స్కూటర్ బైటకుతెస్తున్న కృష్ణ డంగా విలబడింది నిర్మల. "ఈరోజు మీరు క్కడికీ వెళ్ళటానికి వీలులేదు" అంటూ.

అప్పటికే నిర్మల ముఖంనిండా కో ులు ఆక్రమించుకున్నాయి. అయినా ప్రసన్న ుండ త్వానికి ప్రయత్నిస్తూ, "చూడండి ... రోజు నా పుట్టిన దినం కదా, అయినా మీరు ..." ఆగిపోయింది. ఆదివారం సాయంత్ర కృష్ణ బయటకి వెడితే, ఇంక తొమ్మిది తర్వా ి ఇల్లు చేరడని నిర్మలకి బాగా తెలుసు. ఈ రో విజయ దగ్గరకి వెడతాడనే సంగతితెలిసే అది జ ండా చెయ్యాలని నిర్మల చేసే ప్రయత్నం అ కృష్ణకి తెలుసు.

"మీ రెక్కడికీ వెళ్ళటానికి వీలులేదు స్కూటర్ మీదనుండి అతని చెయ్యిని బలవంతంగా తీసేస్తూ అంది.

కృష్ణ మొహంలో నవ్వు మాయమైం "నిర్మలా!" కఠినంగా అన్నాడు.

"మీరు నన్ను మభ్యపెట్టలేరు. మీ స్వభావం నాకు బాగాతెలుసు. చెయ్యాలనుకున్న ప చేసితీర తారు. కాని ... కాని ... ఈరోజు నేః అంతు తేల్చుకుంటాను. నాకు యెంత విలువ వో..."

కృష్ణ మౌనంగానే స్కూటర్ ి ప్రయ

త్నంలో వున్నాడు.

"ఈరోజు మీరు నా మాట కాదని వెళ్ళారంటే ... వెళ్ళారంటే యేమవుతుందో తెలుసా? నా శవాన్నే చూస్తారు ... దీని క్రిందే పడి..." అంది రోదిస్తూ.

నిర్మల నోరు చప్పున మూసేసి ... నిమ్మీ... శుభమా అంటూ యేం మాటలివి?

మరి రండి లోపలికి...అప్పుడుగాని నా నోరు మూసుకోదు."

హతాశుడైన కృష్ణ వరండాలోని ఈజీచైరులో కూలబడ్డాడు. నిర్మల కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ "ఇంక వెళ్ళడు" అనే ధైర్యంతో లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

వారానికి ఒక్కసారి ఆదివారం.

ఈ రోజు ప్రత్యేకత...దీని విలువ...రెండు హృదయాలకే తెలుసు. ప్రపంచంలో మరెవరూ దీని విలువను తెలుసుకోలేకపోవచ్చు. సోమవారం ఉదయం నించీ ఆదివారం కొరకు యెదురు చూస్తూ వుంటుంది విజయ. ఆదివారం దగ్గరకి వస్తోందనే సంతోషంతో శుక్రవారం, శనివారం నిద్రకూడా పోదు. సూర్యభగవానుని ప్రార్థిస్తుంది. "త్వరగా అస్తమించి ... తిరిగి వుదయించు భగవాన్" అంటూ. విజయేకాదు కృష్ణకూడా యెదురు చూస్తూ వుంటాడు. కాని ఈ విషయం నిగూఢమైన అతని హృదయ కుహరంలో గోప్యంగా దాగి వుంటుంది.

నిర్మలం పూడవించి రావిక్రితం విజయ ఇంటికి ప్రతిరోజూ వెళ్ళేవాడు, కాని నిర్మల వచ్చిన దగ్గర నుంచీ ఆమె వంటరిగా వుండవలసి వస్తుందనీ ఆ తర్వాత కొ్త ఆలశ్యంగా వస్తే ఆమె చేసే హంగామా భరించలేక వారానికి ఒక్కరోజు మాత్రమే ప్రత్యేకించాడు విజయకి.

★

తిరిగొచ్చిన కథ

(52 వ పేజీ తరువాయి)

కూర్చున్న సుందరంకు బులెటిన్ వచ్చింది బాచీ నుంచి.

దాని సారాంశం — గురూ! కొంపలంటుకు పోతున్నాయ్. 'నెవర్ సబ్ వర్స్యారిటీ' అన్నరిబ్బ్యాను చదివిన మనకోసం యీ రోజే మార్నింగ్ షోలో రిలీజ్ 'జిగ్రిదోస్త్' అరిగి పోయిన రికార్డు గాడి లెక్చర్‌నీ వింటూన్నావని తెలిసి నేనెంతగా సిగ్గు పడుతున్నానో ఎలా తెలియజేయడం! అందుకే నాముఖం నీకు చూపించలేక బులెటిన్ ద్వారా తెలియబరుస్తున్నా, వెంటనే బయటపడు 11-30కి షో ఇట్లు వెరిపతి బాచ్.

తన ప్రక్కనే కూర్చున్న విశ్వేశ్వరావును మోచేత్తో పొడిచి "పిచ్చి నాయనా" నా యీ పుస్తకాలను నీ రూంలో పడేసి వుంచు. నేను మళ్ళీవచ్చి తీసుకెళ్తాను. అర్జంటు పనులున్నాయోయ్ బయట" అని పుస్తకాల నక్కడ పెట్టేసి లెక్చరర్ బోర్డు మీద ఏదో వ్రాస్తుంటే మెల్లిగా బయటికి జారు కున్నాడు ప్రక్కనున్న గుమ్మంలోంచి.—"

చదవడం ఆపాను. మంచినీళ్ళు తాగుదామని.

మా విద్యార్థుల అలవాట్లను మా చలం అంత బాగా ఎలావ్రాయగలిగాడా అని ఆశ్చర్యంతో నోళ్ళు తెరిచారు అందరూ.

"ఇంత ఒరిజినాలిటీ ఉండే కథను ఎవరూ పబ్లిష్ చేయరు గురూ. లవ్ ఎఫైర్స్ ఇన్‌సర్ట్ చేసి పేజీలకు పేజీలు పెంచి, మధ్యలో ఒక సస్పెన్సు సృష్టించి- ఎవరికీ- ఎంత ఆలోచించినా అర్థంకాని తీరులో కథను ముగింపజేస్తే తప్ప మిగిలినవాళ్ళు వేసుకోరు" అని ఆగి.

"మన చలం లాంటి వర్ధమాన రచయితల్ని వెలుగులోకి తీసుకు రావాలంటె మనమే ఒక పత్రిక ను స్థాపించి వాడికో సంపాదకత్వాన్ని అంట గట్టి- మారు పేర్లతో అన్నీ వాడి ఆర్టికల్స్ వేస్తూ ఉందాం. వాట్ దూ యూసే మై ఫ్రెండ్స్" అన్నాడు సుబ్బారావు.

విద్యార్థులకు ఉపయోగకరమైన సంఘటన లెన్నో ఉన్నా చలం వ్రాసిన 'ఎయిడ్స్ టు స్టూడెంట్స్' తిరిగి వచ్చిన కారణంగా యువకుల్లో (ఆ బృందంలో మాత్రమే) నవ చైతన్యం వెల్లి విరిసి క్రొత్త పత్రిక స్థాపనకు సన్నాహాలు చేయ నిర్ణయించడమైనది.

సో- నాకూ అవకాశం వస్తుంది కాబోలు.

★